

[Aksel Larsen.]

missionen at lægge grundlaget for hele denne lovgivning.

Jeg tænker på § 7, stk. 3, hvori det siges, at hvis en klage fremmes mod en tjenestemand, kan han til enhver tid forlange, at sagen overgår til behandling efter de i tjenestemandslovens § 17 fastsatte bestemmelser. Som det er formuleret her, betyder det, at i det øjeblik, han forlanger noget sådant, er sagen taget bort fra ombudsmanden, han har ikke mere med den at gøre. Dette forekommer os fuldkommen urimeligt. Jeg mener ikke, at man kan nægte en tjenestemand ret til at forlange, at sagen går til behandling efter de i tjenestemandsløven § 17 fastsatte bestemmelser, for nu har vi engang disse bestemmelser, men jeg mener, man må udforme paragraffen sådan, at sagen ikke derved forsvinder fra ombudsmanden, men at han stadig har ret til at følge den og også ret til at tage aktiv del i dens behandling.

Må jeg i denne sammenhæng gøre opmærksom på noget, der forekommer mig at være en formel mangel og modsigelse i lovforslaget. Der står i § 6, at klagen skal være navngiven og skal indgives inden 3 måneder efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, klagen angår. Måske er der nogen, der synes, at 3 måneder er en rigtig lang frist. Mig synes denne frist at være for kort, for det er ikke givet, at de pågældende altid er blevet fuldtud klar over, at de har ret til at klage. I hvert fald strider denne paragraf direkte imod det, der står i den midlertidige § 14, hvori det fastslås, at klager angående forhold, der er opstået i tiden mellem den 5. juni 1953 og lovens ikrafttræden, dog kan indgives til ombudsmanden. Ja, men der vil jo kunne være mange tilfælde, som er mere end 3 måneder gamle, jævnfør § 6, og jeg henstiller, at man overvejer, hvordan man bringer overensstemmelse imellem disse to paragraffer.

Den kritik, der har været rettet mod ideen om en ombudsmand, giver jeg ikke så forfærdelig meget for. Jeg kan ikke have respekt for de tjenestemænd eller tjenestemandsgeselskaber, som vender sig imod ombudsmanden, fordi de ikke vil have denne kontrol, dette tilsyn. Vi trænger i Danmark i allerhøjeste grad til, at befolkningen får en tillidsmand, den kan henvende sig til,

og som samtidig har pligt til ud fra sit eget kendskab til sagerne at rejse påtale og gøre indsigelse eller lignende, når han skønner det nødvendigt. Vi trænger til det, og hvis tjenestemændene er indstillet på at optræde i overensstemmelse med landets love og ret og administrere dem med sund fornuft, vil ombudsmanden aldeles ikke kunne komme til at genere dem. Ja — man må undskylde mig, jeg siger det så skarpt — men hvis det virkelig er gennemtænkt med disse protester, kunne det næsten tyde på, at der er folk, der har en dårlig samvittighed.

Jeg får i hvert fald et sådant indtryk, når jeg læser den kritik fra direktør Dreyer, som har været nævnt flere gange i denne debat. Han fremdrager en række konkrete eksempler fra sit arbejdsområde og fastslår for hvert af disse konkrete eksempler, at han dér har handlet bevidst og direkte ulovligt. Jeg kan godt forstå, at en embedsmand, der omtrent til daglig bevidst handler imod lovene, ikke befinder sig så forfærdelig godt ved tanken om at få en ombudsmand, som kunne tænkes at gribe ind overfor hans ulovligheder. Det drejer sig ikke her om at administrere lovene med sund menneskefornuft, men det drejer sig om, hvorvidt lovene er vedtaget for at blive overholdt, eller hvorvidt embedsmændene kan tillade sig at optræde som lovgivere derigennem, at de afgør, om lovene skal holdes, eller de ikke skal holdes.

Som eksempel nævner han — det er noget, som sker tit ifølge direktør Dreyer — at direktoratet for arbejds- og fabriktilsynet ikke så sjældent bliver ringet op om lørdagen af en eller anden fabrikant, som vil have lov til at holde fabrikken i gang om søndagen og giver en eller anden begrundelse for det. Direktør Dreyer erkender, at det er aldeles ulovligt at give en sådan tilladelse, men han giver den ikke desto mindre, skønt han altså ved, det er ulovligt, og så siger han til sit forsvar: herregud, vi kan dog ikke standse landets eksport, fordi der er en lov, der er affattet sådan og sådan. Man må have mig undskyldt, men når lovene er affattet sådan og sådan, så er det meningen, at de skal overholdes, og det har i hvert fald ikke noget med sund fornuft at gøre, at direktør Dreyer, eller hvem det nu er, får en telefonopringning fra en arbejdsgiver og bare på basis af de mere eller mindre pålidelige op-